

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 7

Marcello Argilli
Fatih Erdoğan
Melek Güngör
Cemal Erten
Seza Aksoy
Sevim Ak

Kırmızıfare Çocuklar için Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 7

YAZ 1991

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan
Yayın Hakkı: © 1991, Mavibulut Yayınları

Yayın Kurulu:

Editör: Fatih Erdoğan

Editör Yardımcısı: Aslı Özer

Abone Servisi: Neslihan Hun

Dağıtım Sorumlusu: Soner Erdoğan

Yönetim Yeri: MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 152 63 75 Faks: 152 63 76

Baskı: Orhan Ofset Basımevi

Tel: 554 86 27 - 575 30 92

Yazışmalar: Posta Kutusu 607

Şirkeci 34435 İstanbul

Üç ayda bir çıkar. Fiyatı: 7.500 TL.

Yıllık abone bedeli (1991 yılı için 4 sayı): 30.000 TL.

(Yurtdışı: DM 25)

Kapak: Betül Sayın

Merhaba!

Dergimiz çok şanslı bir dergi. Çıktığı ilk günden beri sizlerden ve büyüklerinizden içten bir ilgi sürüyor çünkü.

2. yılımızı doldurmak üzere olduğumuz şu sıralarda ilk abonelerimizden Emek ile babası Bekir Yurdakul'u size de tanıtmak istedik.

Dergimizin emekleme döneminden başlayarak bugüne kadar, tanınmasında ve abonelerinin artmasında Emek ile babasının büyük emeği var.

Teşekkürler sevgili Emek ve Bekir Yurdakul!

KIRMIZIFARE

Emek ve Bekir Yurdakul

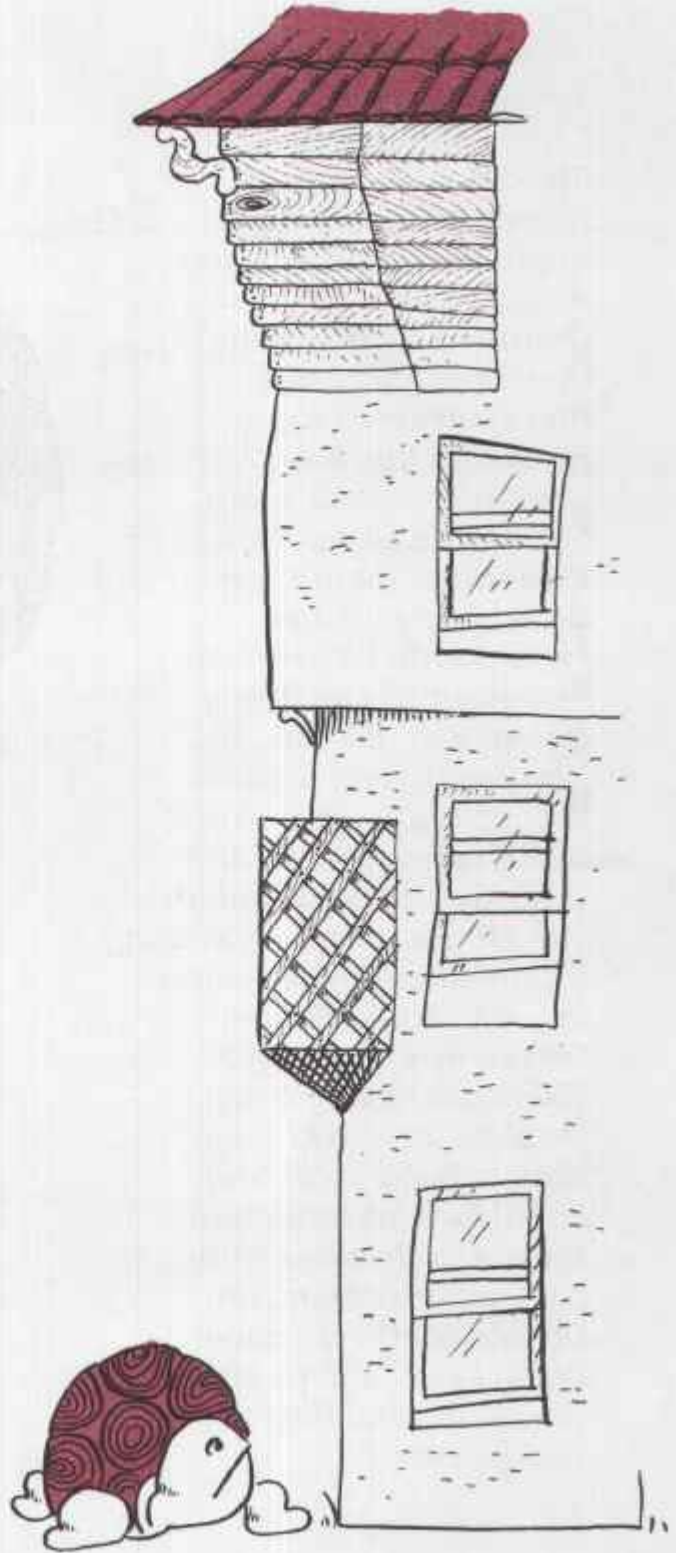
Kiralık Ev	—	Cemal Erten	3
Napoliten Şarkı	—	Sevim Ak	7
Güneş Ana	—	Seza Aksoy	12
Para da mı Gerekıyor?	—	Fatih Erdoğan	16
Flüte Saklı Müzik	—	Melek Güngör	21
Tepetaklak Bir Masal	—	Marcello Argilli	28
Bir Kitap Bir Yazar	—	Sevim Kınalı (Badem)	29
Bir Sözcük Bin Sözcük	—	Aslı Özer	31
Biz Bize	—		32

KİRALIK EV

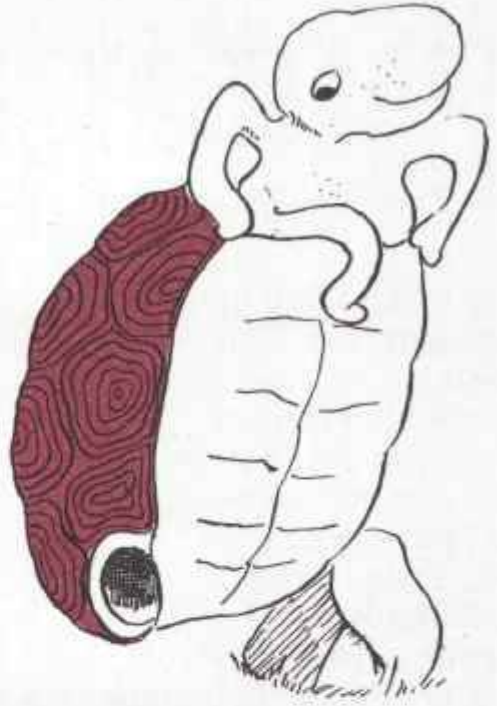
Cemal Erten

Resimler: Fatih Erdoğan

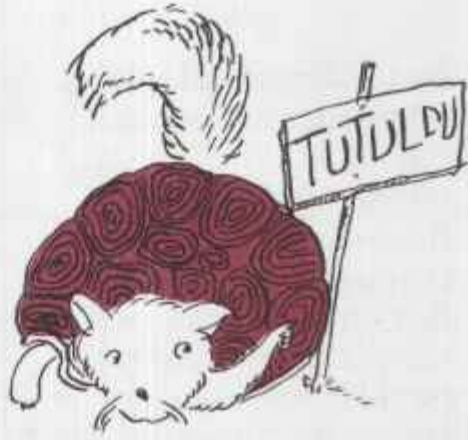
*BİR GÜN kara kaplumbağa,
Bakınırken sola sağa,
Canı sıkkın bir esnedi,
"Şu kabuktan çıksam..." dedi.
Evet, doğru, çok bıkmıştı,
Şu kabuğa pek takmıştı.
Ne yapsa o, neler etse,
Pis kabuğu atıverse.
Bu kabuktan kurtulmak yok,
Böyle hapis olmak zor çok.
"Bir kurtulsam şu kabuktan
"Duam tutsa en çabuktan..."
Bunu diyen kaplumbağa,
Derken vardı koca bağa.
"Kabuk kardeş, sana derim,
İzin versen ben giderim.
Sensiz şöyle dolaşayım,
Çiçeklerle koklaşayım..."
Kabuk, cevap vermedi hiç.
Yalnızca geçirdi iç.
Kaplumbağa astı levha:
"Kiralıktır bu yapı, ha..."
Ve böylece kaplumbağa,
Çırlçıplak koştu dağa.
Sevinçlerle düştü yola,
Selam verdi her bir kula.
Beri yanda küçük sincap
Evsiz barksız ve de bitap...
Hiçbir zaman yoktu evi,
"Soğuk," denen koca devi*

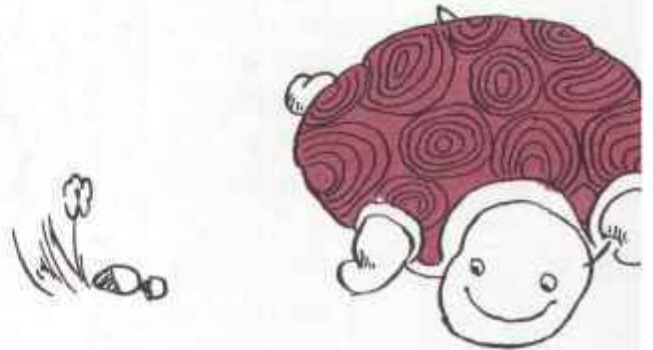
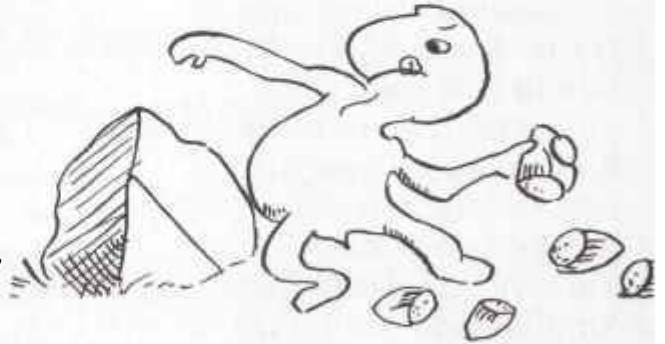
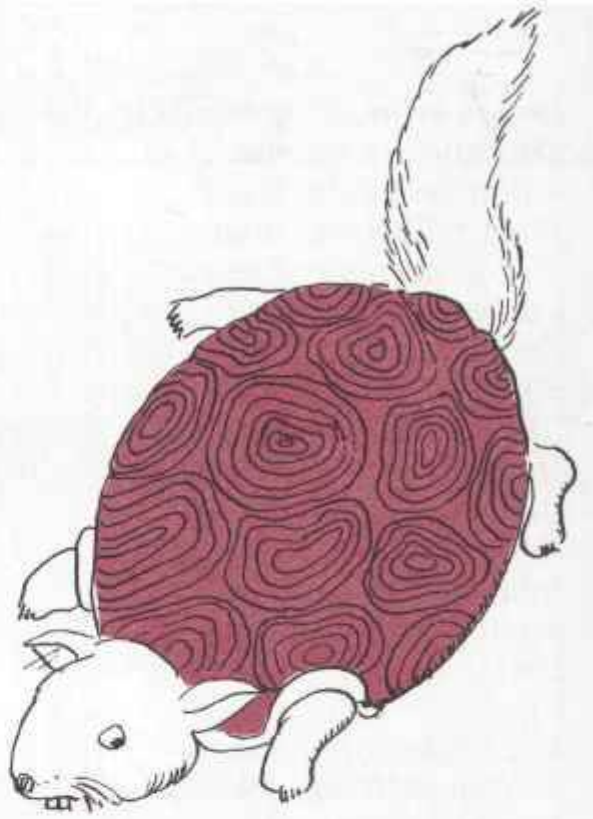
Yenemezdi tek başına.
Lānet olsun kem kışına.
Elvedalar, pis soğuşa,
Hemen girdi o kabuğa.
Kaplumbağa dere bayır,
Aşıyordu hem de çayır.
Ömründe hiç böylesine
Uymamıştı hevesine.
Kim evini kendi taşır,
Sırtındaki taşı kaşır?
Çok hafıftı, şimdi boştu,
Sevinçlerle coştı, koştı.
Gözükünce günün sonu,
Bir telaştır aldı onu.
Herkeslerde bir koşu var,
Her yaratık evini arar.
Bakınırken alık alık,
Kararmıştı, bak ortalık.
Bak sen hele yeni derde?
Şimdi senin evin nerde?
Evsiz gelmez sıcak sabah,
Şakası yok, dondum vallah...
Karanlıklar hiç durmadan,
İniyordu sanki duman.
Dondurucu kötü soğuk,
Bulamadı hiçbir kovuk.
Örtülmüştü tüm kapılar,
Kaplumbağa evcik arar.
Sabahlara kadar dondu,
Başına da buzlar kondu.
Zor kurtardı canını, ah,
Derken sükün etti sabah.
Benimki de akıl mı, bak.
Haydi, durma, davran ve kalk.

Benim evim pek çok güzel,
Davranayım kapmasın el..
Fakat belâ geldi başa;
Başını da vurdu taşa.
Sincap girmiş eve rahat,
Varsa gücün dışarı at
Kapı baca kalın duvar,
Sincap: "Kim o?.." diye sorar.
"Bu evin ilk sahibi ben
Geri geldim, çıkıversen..."
Aksilendi küçük hayvan.
Dedi: 'Yok mu senin kafan?
Bilmez misin sen, kiracı
Ne demektir, a yabancı?
Ben burayı ettim mesken,
Kiracıyım, yolu tut sen..."
İşte böyle kaplumbağa,
Dökülmüştü boş sokağa.
Evsiz barksız orta yerde,
Kalıverdi, düştü derde.
"Bir avukat bulmalıyım,
Tez akıllar sormalıyım."
Bakınırken sağa sola,
Bir sokakta verdi mola.
Bir levhaya bir göz ottu
Tilki burda avukata.
Koskoca ve güzel büro,
Kurulmuştu tilkimiz o.
Kaplumbağa gözü yaşlı,
Anlatırken çatık kaşlı
Tilkimiz hep esnedi,
Kollarını kenetledi
Sonra dedi: "İşimiz zor.
Sincap seni sokakta kor.
Fakat vardır işin yolu;
Sen dök hele para pulu.

Ben bakayım kitaplara,
Şifa dolu şu kaplara..."
Cilt cilt kitap karıştırdı,
Fikirleri yarıştırdı.
Birden dedi: "İşin tamam.
O sincaba evin haram.
Beş onfindik alacaksın,
Varıp kapı çalacaksın.
Fındıkları fırlatıp at,
Duyan sincap olmaz rahat.
Dayanamaz kapı açar,
Bu da sancı sevinç saçar.
İş kolaydır bundan geri,
O dışarı, sen içeri..."
Kaplumbağa taktı kanat,
Yola düştü tam o saat.
Fındıkları tık etmişti,
Sincaba da bu yetmişti.
Duramadı hiç haşarı,
Fırlayınca o dışarı,
Kaplumbağa sanki bir ok,
Aceleyle hem de pek çok.
Koşup o an eve daldı,
Sincap ise şaşıtı kaldı.
"Sonra ne mi oldu?" dedin,
Sonunu mu bilemedin?
Bundan böyle kaplumbağa,
Yakınmadı hiç bir daha.
Dedi: "Güzel benim evim,
Ortalığı bir şileyim.
Her yanları temiz olsun..."
Bu öykü de şen son bulsun.
Şunu bilin, siz çocuklar,
Boşunadır yakınmalar.
İnsan olan zevk almalı,
Bunu bilir her akıllı.

NAPOLİTEN ŞARKI

Sevim Ak

Resimler: Behiç Ak

METİN, KARANLIK odadaki yatağın altında tahta bir kutu buldu.

Evde kimse yoktu ve evde kimse olmadığı zamanlar Metin yatak altlarını karıştırmaya bayılırdı. Annesi eski giysileri, topukları kopmuş ayakkabıları, okunmuş gazeteleri, bozuk ütöleri yatak altlarına tıktırırdı. "Şimdi olmasa bile günün birinde mutlaka işe yarar," derdi. Yatak altına atılan hiçbir şeyin işe yaradığına tanık olmamıştı Metin. Atıldığına da.

Tahta kutu Metin'e önce hiç ilginç gözükmedi. Sonra

düşündü, bilye kutusu yaparım, deyip aldı. Kapağını açtı. Aaa! Kutu bağıra çağıra şarkı söylemeye başladı. Meğerse bir müzik kutusuymuş tahta kutu.

7

Babası eve gelince kutuyu ona gösterdi. Hayret! İlk defa orayı burayı karıştırdığı için Metin'i azarlamadı babası. Üstelik mutlu oldu. Kutuyu evirdi çevirdi.

"Nereden nereye?" dedi iç geçire geçire. 'Yıllar önce dayın getirmişti bize. O vakitler gemilerde çalışırdı. Bu Napoliten Şarkı'yı çok severdi.'

"Kutunun söylediği şarkı Napoliten mi? Ne demek o?"

"Napoliten, Napolili balıkçıların şarkısıdır. Balıkçılar balık tutmaya giderken bu şarkıyı söylerler."

Metin bu canlı, yumuşacık şarkıyı söyleyen denizcileri düşledi bir an. Şimdi müzik kutusunu daha da sevmiştir. Napoliten ismi de hoşuna gitmişti çok. Unutmamak için bir kâğıda Napoliten yazdı, cebine koydu.

Aynı anda yıllardır tahta kutuda hapis hayatı yaşayan Napoliten Şarkı da çok mutluydu. Bir düş sarhoşuydu şimdi. Kolay mı, yıllardır hep bugünün gelmesini beklemişti.

Ansızın bir korku düştü içine. Metin kimdi, hiç bilmiyordu. Kimbilir belki de maymun iştahının tekiydi. Eğer öyleyse birkaç güne kalmaz müzik kutusunu yatağın altına savurur atardı. Buna hiç şaşmazdı. Şarkı söylemekten başka bir becerisi yoktu çünkü.

"Kutunun içine tıkılmış bir şarkı hiçbir işe yaramaz," dedi kendi kendine. "Şarkı daldan dala konmalı, dillerde söylenmeli ki yaşasın."

Tam bunları düşünürken

pencerenin önünde ekmek kırıntılarını gagalayan serçeleri gördü ve gülümsedi.

"İşte, beni bunlar yaşatabilir. Serçeler şarkıları gagalarına takar, çok uzaklara götürebilirler. Böylece Napolili balıkçıların şarkısını bütün dünya duyabilir."

Aklından geçeni yaptı hemen. Kutuyu terk etti. En küçük serçenin gagasından içeri girdi.

Metin ağlayacak gibi olmuştu. Kutu susmuş, şarkı söylemiyordu artık. Sağını solunu kurcaladı, olmadı. Bozulmuştu. Hemen babasına koştu. "Eline ne alırsan bozarsın," dedi babası. "Bırak oraya, sonra bakarım."

Minik serçe CİK CİK!

demek için ağzını açınca şarkı dışarı fırladı. Öteki serçeler yemeyi bıraktılar, soluklarını tutup Napoliten bir şarkı söyleyen serçeye garip garip baktılar. Minik serçe utana sıkıla sağına soluna baktı. Öteki serçeler korkmuşlardı, hep birden PIRR PIRR edip yok oldular.

Minik serçe çekine çekine

bir kez daha denedi ötmeyi.

"Bu da nesi? Gagamı aralayınca bir şarkı çıkıyor, oysa ben CİK CİK! demek istiyorum yalnızca."

Çevresinde bir tek kuş yoktu şimdi. Hepsi CİK CİK! diyemediği, garip bir şarkı söylediği için terk etmişlerdi onu.

Hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Öteki serçeler gibi değilim artık. Neyim, peki? Uzunlu mu?" Şarkı serçenin derdini anlamıştı.

"Hımmm, sıradan bir serçe olmak istiyor," diye düşündü. "Başkalarından farklı bir şarkı söylemek ne güzeldir halbuki. Ne yazık ki, minik serçeye bunu anlatmak epey vakit alır. Benimse kaybedecek vaktim yok. Elveda minik kuş!"

Şarkı, camdan Metin'e baktı. Zavalılık, hâlâ kutuyu kurcalıyordu.

"Ne kadar da üzölmüş! Aaa, şu kaldırımdaki kalabalık da ne? Gidip bir bakayım, ne olduğunu öğreneyim, döner gelirim gene, demişti meraklı serçeye.

Kalabalık, bir kuşçu dükkânının önünde toplanmıştı. Dünyanın değişik

köşelerinden gelmiş, rengârenk.

çeşit çeşit kuşları seyretiliyorlardı. Şarkı, kuşlardan en cazibelisini gözüne kestirdi. Yemyeşil kafalı, kırmızı, mavi kanatlı, insan gibi konuşanını. Papağanı yani.

"Hah! işte kuş dediğin böyle olmalı," diye mırıldandı. "Bu gözâlıcı kuşla birlikte olursak Napolili balıkçıların şarkışını en azından bu sokaktan geçenlere öğretebiliriz."

Heyecanla papağanın çevresindekileri tek tek saydı. Tam on beş kişi vardı. Gidenin yerine yenileri geliyordu. Kafadan şöyle bir hesap yaptı. Ooo... Bir günde yüzlerce insan Napoliten Şarkı'yı duyacaktı.

Vakit geçirmeden papağanın gagasından içeri süzöldü. Papağanın hiç teklemeyen bir

şarkı, üstelik de Napoliten bir şarkı söylemesi kalabalığı hayrete düşürmüştü. Satıcı çok sevinmişti. Şapkasını üç kez havaya fırlattı sevinçten.

Papağan ise kasım kasım kasıldı. Şarkıyı kendi uydurdu sanıyordu. Yeteneğine hep güvenirdi zaten.

Şarkı çok bozuldu bu işe.

"Hiç sevmedim bu kuşu," dedi. "Sayemde şöhret olmaya bakıyor. Güzel olmasına güzel ama bencilin teki."

Soğumuştı papağandan. Bir dakika bile duramazdı artık. Hemen terk etti onu.

Kapkara bir karga bir erik ağacının arkasından gizli gizli Şarkı'yı süzüyordu. Göz hapsine almıştı onu. Napoliten Şarkı çok duyarlıydı. Karganın kara gözlerini sezmekte gecikmedi. Niyetini de. Şarkı kargaya çok gerekliydi. Çünkü kötü sesi yüzünden yüzyıllardır kendini kimseye sevdirememişti. Oysa güzel bir şarkısı olsaydı bütün yaşamı değişebilirdi. Sevilir, sayılırdı. Kara karga bu geç yakaladığı mutluluğu kaybetmemek için şarkının bir dediğini iki yapmaz, isterse dünyayı gezdirirdi.

Belki de istediğim yaşam

bu, diye düşündü şarkı.

Ama bir türlü karar veremiyordu. "Kara kargayı mı seçsem," dedi, "yoksa başı dumanlı mor dağların ardına mı gitsem?"

Aaa! Mor dağlar da nereden çıktı demeyin. Başı dumanlı mor dağlar kutudan kaçtığı an girmişti Şarkı'nın düşüncesine. Ardında ne var, ne yok merak edip duruyordu.

Şimdi karşısında iki seçenek vardı. 'Yaşam seçeneklerden birini seçmektir," dedi. Sonra da mor dağların ardına gitmeye karar verdi.

Bir yağmur bulutunun kuyruğuna asıldı, dağı aşıp geçti.

"Ooo... Ne farklı bir dünya burası! Gökdelenler, vızır vızır arabalar, uçaklar... Amma gürültülü yer!"

Gürültü, Şarkı'nın baş düşmanıydı. Gürültüyle beraber asla yaşayamazdı. Açık bir pencere görünce içeri süzüldü hemen. İçerde sarı saçlı, sarı kirpikli, mavi-kırmızı ekose gömlekli bir çocuk vardı. Bİ-BİP-Bİ-BİP diye sesler çıkaran bir bilgisayarla oynuyordu. Şarkı çocuğa rastlayınca çok

sevindi. Çünkü çocuklar sevecen, yumuşak ve neşeli olurlardı. Üstelik şarkılara da bayılırlardı.

Hünerini sarı kafalı çocuğa göstermek için acele ediyordu. Sessizce bilgisayara girdi. Şimdi kimbilir nasıl şaşacaktı!

Şarkı alete girince sarı çocuk bir düğmeye bastı. Aaa! O anda bir raket çıktı, şarkının poposuna vurduğu gibi dışarı attı.

Şarkı çok üzüldü. Burası ona göre bir yer değildi. Gene en iyisi Metin, diye düşündü. Metin'i çok özlemişti.

Metin sabah uyandığında, 'Yaşasın!' diye bağırdı. "Babam müzik kutusunu ben uyurken tamir etmiş."

Kutuyu koltuğunun altına sıkıştırdı, mahalleye çıktı. Çocuklar nereden haber aldılarsa, hemencecik Metin'in çevresini sardılar.

Suna, "Ne var o kutuda?" diye sordu. "Açsana."

Metin, "I-ıh," dedi inatla.

"Açmam!"

Suna bir bilye teklif etti, açsın

diye. Bu çok hoşuna gitti Metin'in. Bilyeyi cebine attı, kutuyu açtı. Şarkı marifetini döktü ortaya.

Çocuklar büyülenmişlerdi. Metin cebindeki kâğıda baktı ve, "Napoliten Şarkı bu," dedi.

Cem, "Bir çiklet vereyim," dedi. "Benim için de çal."

Metin Cem'i de kırmadı. Çikleti ağzına attı, kutuyu açtı.

Çocuklar akşama kadar hiç bıkmadan defalarca Napoliten Şarkı'yı istediler. Metin bıkmadan defalarca çaldı.

Akşam eve dönerlerken çocukların dudaklarında bir ısıktı Napolili Balıkçılarının şarkısı.

İç i içine sığmıyordu Şarkı'nın.

"Başardım," diyordu gururlana gururlana. "Bir ılık olmayı başardım sonunda. Artık kimse beni tahta kutuya tıkamaz." Metin de çok mutluydu. Eee, nasıl olmasın? Sayısız bilyesi, bir lastik topu, kâğıttan kayıkları, bir sürü pulu, cikleti, karamelası vardı şimdi.

ALİCAN CAN sıkıntısı nedir bilmezdi. Kovboyculuk oynamaktan yorulunca, bir köşesinde kaybolduğu kocaman kanapeye oturur, gözlerini yumardı. Sonra kara, ıslıl ıslıl gözlerini açıp yumar, duvara bakardı. İşte Alican'a göz kırpan pembe bir bulut. Ya da yeşil bir güneş. Alican isterse onu sıcacık, kıpkırmızı yapabilirdi. Böylece güneş anne olur, yavrusu bulut üşümesin diye onu ısıtırdı. Bazen kocaman, beyaz yeleli bir at belirirdi duvarda. Alican ata biner, yemyeşil otların üstünde keyfince koştururdu.

Oyunlar tekdüze olunca annesi ona katılırdı. "Alican! Hangi vazonun içindesin? Yoksa saksının içine mi girdi bu çocuk? Aman Tanrım! Bir türlü bulamıyorum."

Kimi kez babası Alican'ın attığı gollerin sayısını şaşıırırdı da Alican, "On bin yüz milyon," diye hemen düzeltirdi. Bir yumrukta yere devirdiği kocaman rakibinin üstüne basmamak için masanın çevresini dolanmak gerekirdi.

Annesinin karnı patlayacak kadar şişip de hastaneye gidince Alican çok ağladı.

"Gitmesinler!" diye duvarları tekmeledi. O zaman anneannesi onu kucağına alıp şöyle dedi. "Doktorlar annenin karnından minicik bir kardeş çıkaracaklar. Alican'la oynaması diye."

Babası o gece eve neşeli döndü. Anneannesi onu durmadan öptü. Kızkardeşinin doğumunu kutlamak için Alican'a şarap bile verdiler.

Ama daha bebek eve gelmeden anneannesi Alican'ın canını sıkmaya başladı. "O kardeşinin yatağı. Üstüne yatma Alican. Çocuğum onlar bebek giysileri. Nasıl içine sığarsın." Sonunda da, "Çık bakayım odadan. Seni haylaz, yaramaz!" diye bağırdı.

"Cadı kadın. N'olacak!" diye haykırdı biri. Alican kendi sesini tanıyamadı, ikisi de şaşırdılar.

Sonunda bebek eve geldi. O ne gürültü, o ne sevinçti öyle... Alican herkese küstüğü halde kızılderilileri, arabaları bırakıp olan bitene bakmaya koştu. Önce eli bavul ve çiçekle dolu babası, ardından bebekle, karnı sönmüş

annesi girdi içeri. Alican kurbağa ağızlı, ağlayan bebeğe şöyle bir bakıp oyununa döndü. Oynar gibi yapıyordu ama ne arabalar eskisi gibi cıv cıv yarışabiliyor, ne de kızılderililer yupiii diye çığlıklar atarak savaşabiliyordu. Alican o gün o gürültünün içinde kaybolduğunu sandı.

Ertesi sabah orada olduğunu evdekilere anımsatmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Önce saksının, vazunun ardına saklandı. Hattâ mutfak dolabının içine, tencerelerin arasına bile girdi de onu kimsecikler aramadı.

Bir ara günler hemen geçsin, bebek geldiği yere çabuk gitsin diye takvim yapraklarını teker teker koparmayı bile denedi. Son bir umutla kocaman kanepeye oturdu. Boş duvara baktı. Gözlerini açtı. Yumdu. Açtı. Yumdu. Ne yeşil güneş, ne pembe göz kırpan bulut, ne de beyaz yelesi at vardı artık. Alican içini çeke çeke, uzun uzun ağladı.

Eskiden annesi onun annesi, babası onun babasıydı. Şimdi bebeğin anne babası olmuşlardı.

Anneannesi bile bebeğin anneannesi olmuştu. Öyle olmasa bebek evde annesiyle yalnız kalsın diye Alican'ı ikide bir sürükleyip çocuk parkına götürür müydü hiç! Alican salıncakta bunları düşünüp dururken pat diye iki kez yuvarlanıp sert toprağı öptü. Canı yandı. Ağladı. Eve gelince bebeğin anneannesi, "Bu oğlana bir şeyler oldu. Durmadan düşüp duruyor," diye bebeğin annesine yakındı.

Alican kimseyi sevmiyordu artık. Kendini bile. Çünkü yaptığını ancak bebekken yapardı. Bebeği çimdiklerken, biberondan gizlice süt emerken yakalandığında çok

utandı. Neyse ki, çarşafının ve pijamasının ıslandığı gece annesi yatağına yağmur yağmış sanmıştı da Alican utanmaktan kurtulmuştu.

O gecenin sabahı annesi onu doktora götürmeye karar verdi. Alican ağladı. O zaman annesi şöyle dedi. "Sana söz veriyorum. Doktor amca seni muayene etmeyecek. İlaç da içmeyeceksin. Eğer ağlamazsan bir de dondurma alırsın. Hadi! Bebeği evde bırakıp hemen yola çıkalım."

O zaman Alican sustu. Doktora gideceği için değil, bebek evde kalacağı için sevindi bile.

Önce dondurma aldılar. Sonra çikolata, ardından iki de oyuncak araba. Doktor amca, "Kardeşini seviyor musun?" diye sorunca polis arabası nedense yolunu şaşırıp sertçe doktorun ayağına çarptı. Alican daha sonra resimler çizdi. Çocuklar çizdi.

"Bu kim?"

"Alican."

"Ya bu kim?"

"Bu da Alican."

"Allah allah!" dedi doktor. "Demek bu çocukların hepsi Alican. Peki Alican'ın annesi, babası, kardeşi yok mu?"

Alican o zaman gözlerini kocaman kocaman açıp doktora baktı. Kafasını salladı. "Var," dedi. "Var da ben hep çizmeyi unutuyorum."

Doktordan çıkınca annesi ona sarıldı. Öptü. Sonra şöyle dedi: "Ne kadar unutkan oldum ben
"Neden?" dedi Alican.

"Neden olacak! Seni ne kadar sevdiğimi söylemeyi hep unutuyorum." Şimdi annesi Alican'la aynı boydaydı.

"Beni çok mu seviyorsun?"
"Elbette çok seviyorum," dedi annesi.

"Bebekten daha mı çok seviyorsun?"

Annesi, "Seni bebekten daha çok seviyorum," dedi.
"Neden?"

"Çünkü sen dört yaşındasın. Bebek sıfır yaşında. Dört sıfırdan büyüktür. Sen kocaman abisin. O minnacık bir bebek. Şimdi anladın mı

seni neden daha çok sevdiğimi!"

Alican annesinin gözlerinin içine baktı. Orada

koskocaman bir Alican gördü. Eve gelince annesiyle birlikte bebeğin odasına gitti. Bebek Alican'ı görünce sevindi. Alican onun tombul yanaklarını, minik ellerini

okşadı. Annesi, "Hadi saklan! Biz de seni bulalım," dedi.

"Olmaz," dedi Alican. "Ben saklanmak istemiyorum. Kardeşimi kucağıma almak istiyorum."

Doğruca salondaki koltuğa gitti. Annesi bebeği kucağına verdi. Alican, "Hem ben artık büyüdüm," dedi. "Abi oldum. Abiler küçücük vazoya sığar mı hiç!"

Pencereden bulutlar geçiyordu. Pembe pembe Alican'a göz kırptılar. Güneş de odayı ne tatlı ısıtıyordu.

Para da mı Gerekıyor?

Fatih Erdoğan

Resimler: *Bahadır İşler*

MUSTAFA KOŞARAK geldi. Parlak bir fikri olduğu zamanlarda Mustafa koşarak gelirdi. Bu kez, parlak bir fikir yerine bir sorunla gelmişti. Dünyayı dolaşacaktık, ama ne ile gidecektik? Babasına sormuş, "Dünya kaç günde dolaşılır," diye. Babası, "Ne ile dolaştığına bağlı," demiş. "Uçağa binersen birkaç günde birçok yeri görürsün, ama otomobille çok uzun sürer."

"Peki yürüyerek?" diye sormuş bu kez Mustafa.

Gülmüş babası, "Dünyayı yürüyerek gezmek için herhalde deli olmak gerek!" demiş.

Ayşegül, "Nasıl deli olacağız?" diye sordu. Aslı, "Ben babama sorayım," dedi. "O deliymiş, annem söyledi."

Mahallemizde bir deli vardı. Deli Hidayet. Ama hiç de dünyayı dolaşmış birine benzemiyordu.

"O dünyayı dolaşmış olamaz!" diye karşı çıktım. Orhan düşünceli düşünceli başını salladı. "Olabilir," dedi, "elinde direksiyonu var."

Gerçekten de Deli Hidayet hep elinde bir direksiyonla dolaşır, tıpkı araba kullanırmış gibi onu döndürerek sokak aralarında koşardı.

Aslı hemen, "Onu da alalım o halde, yolları biliyordur," diye atıldı.

"Olmaz," dedi Mustafa. "Çok kötü bir şoför o. Direksiyonu

sağa kıvrıp sola dönüyor. Kaza yapabilir. Yollarda kalırız."

"Haklısın," dedi Orhan Mustafa'ya. "Yürüyerek dünyayı dolaşmak için deli olmak gerekiyorsa, biz de yürümeyiz," dedi.

Hepimiz ona döndük. Galiba yine çözümü bulmuştu Orhan. Arslan arkadaşımız!

"Yürümeyiz," diye yineledi Orhan. "Arabayla gideriz."

"Arabayla mı?" diye birbirimize baktık.

"Tabu," dedi Orhan. "İyi bir şoför tanıyor musunuz?" Tabii tanıyorduk. Bizim okulun minibüsünün şoförü Altan Abi.

"Altan Abi!" diye bağırdık hep bir ağızdan. "Evvvet!" dedi Orhan. "Yürüyün Altan Abi'ye gidelim. Kahvededir şimdi. Belki o bize dünyayı dolaştırmayı kabul eder."

Altan Abi işi olmadığı zamanlarda kahvede otururdu. Bir masada bulduk onu, elinde kağıtlar vardı ve yüzü çok ciddiye. Orhan üçüncü kez, "Altan Abi!" diye seslenince kafasını çevirmeden, "Hııı?" dedi.

"Altan Abi, bize dünyayı dolaştırır mısın?"

"Olur olur," dedi Altan Abi yine başını çevirmeden. "Bir ara hallederiz."

"Ama söz," dedi Orhan.

"Tabu," dedi Altan Abi yine, "ama siz hatırlatın bir ara."

Sevinçle çıktık kahveden. İşte ne kadar kolay olmuştu. Deli olmamıza gerek yoktu artık. Minibüse eşyalarımızı attık mı, tamam. Altan Abi bizi istediğimiz yere götürürdü çabucak.

"Bu iş tamam," dedi Orhan.

"Şimdi iş geldi yol planını çıkarmaya." Hep birlikte Aslılara gittik. Küre onların evindeydi ya hani. Orhan kürenin üzerinde bize hangi yoldan gideceğimizi gösterecekti. Aslı'nın annesi yerleri siliyordu. "Gelmeyin!" diye bağırdı.

Aslı, "Neden gelmeyelim?" diye sordu. Annesi, "Yerleri siliyorum kızım görmüyor musun?" dedi sinirli bir sesle. Aslı anlamamıştı. "Ama anne bir daha eve gelmeyecek miyim?" diye ağlamaklı sordu.

Aslı'nın annesinden hiç ses çıkmadı. Donuk bir yüzle bize bakıyordu. Çünkü biz çoktan içeri girmiştik bile. Aslı ayakkabılarımızı çıkarmamamızı söylemişti, "Nasıl olsa annem yerleri siliyor," diyerek. Büfenin üzerinden küreyi alıp getirdi. Orhan ciddi bakışlarla küreyi inceledi. Bir yandan da, "Hımmmm, eveet... Şöyleee... Şuradan...." gibi sözler rırıldanıyordu. Neden sonra başım kaldırıp, "Türkiye nerede?" diye sordu. Ben de bulamayınca Mustafa baktı. O da bulamadı.

Aslı, "Bana verin, işte şurada," dedi. "Babam göstermişti bana. Ben biliyorum." Gerçekten de gösterdiği yer Türkiye'ydi.

Küçücüktü ama.

"Erzincan nerede?" diye sordum. Orhan dikkatle inceledi. Sonra kürenin arkasını çevirdi.

"Burda da yok!" dedi.

Aslı'nın annesine sorduk. "Gidin başımdan, daha yemek yapacağım," dedi. Küreyi alıp dışarı çıktık.

Aynur Abla liseye gidiyordu. "Sizin küreniz çok küçük olduğu için Erzincan'ı almıyor," dedi. "Yalnızca İstanbul ve Ankara'yı yazmışlar baksanıza."

Aslı kızdı bu sözlerle. "Bizim küremiz her yeri alır!" dedi. "Televizyonumuz da bütün kanalları alıyor. Babam ayarladı."

Aynur Abla güldü. "Bu televizyon gibi değil," dedi.

Aslı, "Ne farkı var? İkisi de büfenin üstünde duruyor," diye yine karşı çıktı. "Babam televizyonun dünyayı evimize getirdiğini söylüyordu, işte bu da dünya!"

"Evet evet ne farkı var?" diye hep bir ağızdan sorduk.

Aynur Abla gülmekten vazgeçti birden. "Televizyon dışardan gönderilen yayını alıyor çocuklar, ama küre yalnızca üzeri baskılı bir top."

"Biz dünyayı dolaşacağız!" dedi birden Ayşegül. Oysa herkese söylemeyecektik.

Kızgın kızgın ona baktık hepimiz. O ise hiç umursamadan sürdürüyordu: "Dünyayı gezeceğiz. Altan Abi minibüsüyle gezdirecek bizi."

"Ne güzel!" dedi Aynur Abla. "Dünyayı dolaşmayı hep istemişimdir. Bir gün okulumu bitirince belki de yurtdışına çıkarım. Şöyle bir iki sene sırt çantamla... Gittiğim yerlerde bulaşık yıkayarak..."

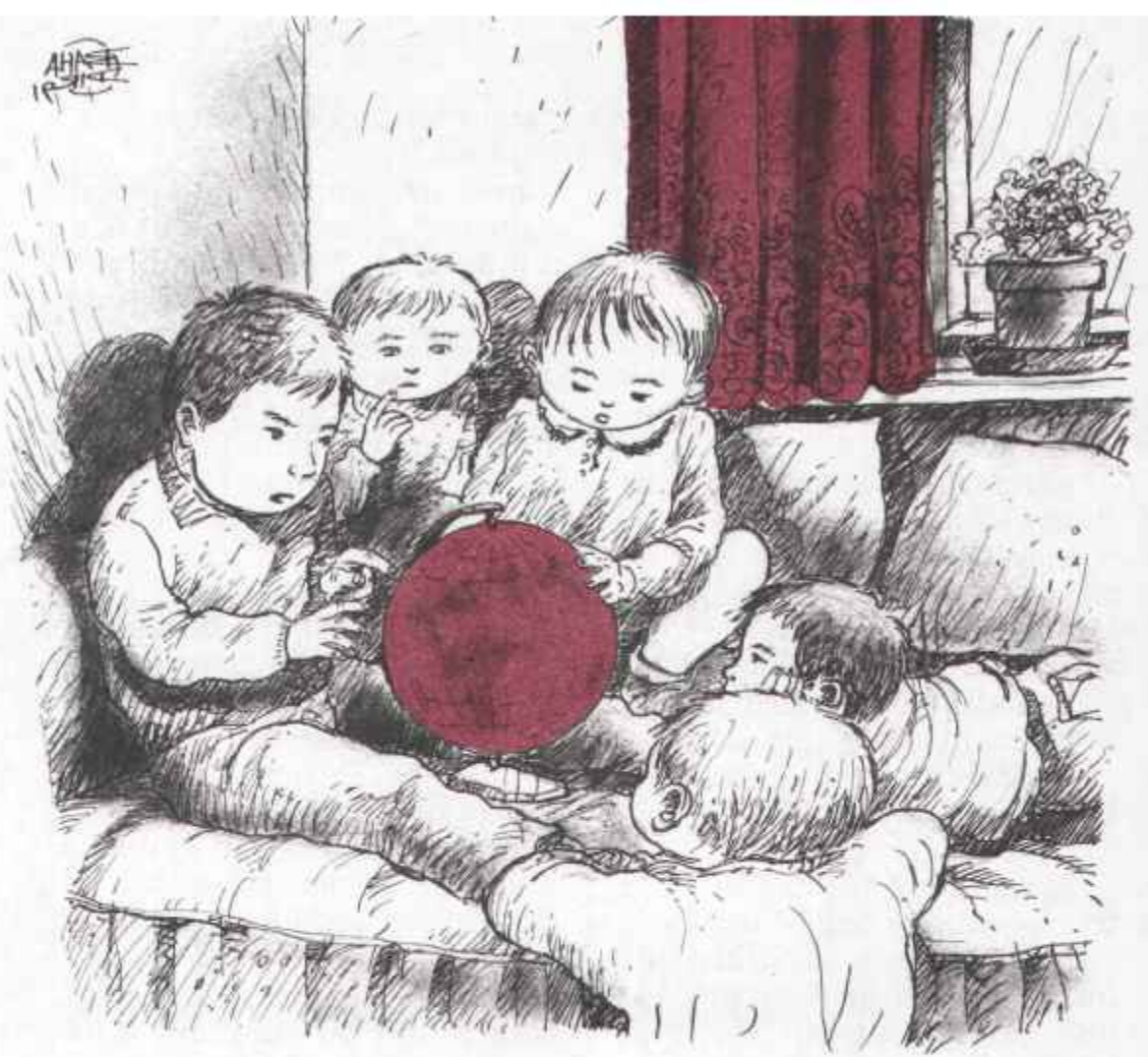
Ayşegül anlamamıştı. "Bulaşık mı? Neden bulaşık yıkayacaksın ki?" diye sordu. Mustafa, "Aptal, anlamayacak ne var, dönünce evlenecek belki. Hazırlık yapıyor..."

"Ha ha hay! Evlenmek mi?" diye bir kahkaha attı Aynur Abla. "Kim evlenecekmiş? Bulaşıkları para kazanmak için yıkayacağım çocuklar..."

"Kocan para mı verecek sana?" diye bu kez Aslı sordu.

"Ay çocuklar ömürsünüz! Hayır kocam değil, çalıştığım lokantaların sahipleri verecek. Ben de oradan kazandığım para ile yemek yiyeceğim."

"Ama tabaklar yine bulaşık olacak!" diye atıldı Aslı. Aslında haklıydı. Sen bütün bulaşıkları yıka. Sonra lokantanın sahibi sana para versin. Sen parayı lokantacıya verip yemek ye. Üstelik yıkadığın tabakları yine kirlet.

Hiçbirimiz bir şey anlamamıştık. Ama Aynur Abla liseye gidiyordu. Mutlaka bildiği bir şey vardı.

Orhan sonunda sordu: "Dünyayı gezmek için para gerekir mi?"

"Tabii," dedi Aynur Abla. "Her şey için para gerekir. Para kazanmadan hiçbir şey yapamazsınız."

Ayşegül, "Ben babamdan

alırım," dedi. Babası zengindi Ayşegül'ün. "Biz de senin babandan alabilir miyiz?" dedik. "Tabii," dedi Ayşegül. Ayşegül'ü çok severim. Çok eliaçıktır.

Para sorununu da çözmüştük işte. Her an yeni bir sorun çıkıyordu, ama hepsini tıklar tıklar çözüyorduk şimdilik.

Flüte Saklı Müzik

Melek Güngör

Resimler: *Betül Sayın*

ŞERMİN'LERİN ALT katında oturan Profesör Bilgin o gün çok sinirliydi. Bilimsel kongrede sunacağı buluşunu bir türlü düzene koyamıyordu. Nasıl koysun, yukarıdaki küçük kız o kadar gürültü yapıyordu ki. "Ah şu patırtıcı Şermin," diye söylendi. 'Yarınki kongrede sunacağım buluşum için hazırlıklarımı tamamlayabilmem için şu gürültüye birazcık ara verse

ne olur. Ama nerde, sözde o da okullar arası bir gösteriye katılıyormuş, çalışması gerekiymiş. Ama bu küçük kıza bir şaka yapmanın tam sırası şimdi. Flütüm nerede, onu nereye koymuştum acaba. İşte buldum, kitaplarımın altında kalmış. Çalışma müziğini bu flüte hapsedersen artık tepemde tepinemez. Neydi o müzik bakalım, ha, evet, besteci Ponçinelli'nin Saatlerin Dansı adlı eseri. Bekle bakalım küçük hanım."

Profesör Bilgin böyle söyleyerek üst katta dans çalışması yapan küçük kızın çalmakta olduğu Saatlerin Dansı adlı müziği,

21

kullanmasını sadece kendisinin bildiği flütünün içine hapsetti, sonra da onu kaldırıp kitap dolabının en üst gözündeki kitapların üzerine fırlattı.

'Tamam, bu işi hallettim artık işimi yapabilirim,' diyen profesör üst kattaki kızı da, dolabın üstüne attığı flütü de unutarak çalışmalarına döndü. Sakin kafayla işlerini düzene koyup kitaplarını ve kâğıtlarını topladı. Başka bir şehirde yapılacak kongreye katılmak için uçağa binmek üzere evden çıkıp gitti.

Olan bitenden habersiz kasetçalarını çalıştırmaya uğraşan Şermin Ponçinelli'nin

Saatlerin Dansı adlı bestesinin bulunduğu kasetin neden çalmadığını bir türlü anlayamıyordu.

"Fazla kullanılmaktan kaset bozuldu galiba," diye söylendi. Babasının plaklarını karıştırarak bu müziğin bulunduğu plağı arayıp buldu. Pikabı çalıştırarak plağı ona yerleştirdi. Plak dönmeye başlamıştı ama hiç ses gelmiyordu. "Hay Allah, bu da bozuk çıktı," diye söylendi.

'Yarınki gösteriye hazırlanmam gerekli. Gidip köşe başındaki kasetçiden yeni bir kaset alayım bari.'

Az sonra yeni kasetini kasetçalara yerleştirmiş çalmaya uğraşıyordu ama ne yaparsa yapsın bir türlü o müziği duyamıyordu. Tekrar kasetçiye gitti, elindekini başka bir kasetle değiştirdi ama nafile, Saatlerin Dansı'nın tek bir ezgisi bile duyulmuyordu. Sonunda yorulan küçük kız üzüntüyle çalışmasına ara vermek zorunda kaldı.

"Şansım iyice azalıyor

böylece," diye kederle söylendi. "Yarın okulda da bu müziği çalmayı başaramazsam dans yarışmasına katılamayacağım anlaşılan."

Bu işe üzülen başkaları da vardı tabii. Evdeki duvar saati, masa saatleri, Şermin'in kolundaki saat hep birlikte küçük kızı izliyorlardı. Onun blok flütü bile bu müziği çalamadığını görünce şaşkına döndüler. Küçük kız artık vazgeçip yatmaya gidince de aralarında konuşmaya başladılar.

Duvar saati, "Ponçinelli'nin Saatlerin Dansı isimli müziği biz saatler için bestelenmiş en güzel eserdi," dedi. "Onu duyamamak beni çok üzüyor."

Kol saati ve masa saatleri, "Bizi de, bizi de," diye üzüntüyle haykırdılar. Masa saatlerinden biri, saat başlarında dönen balerinine, "Dönme artık," diye kızgınlıkla söylendi. Saatlerin Dansı müziğini bir daha duyamayacaksam senin dönmenin ne anlamı kalır." Zavallı balerin de küserek dönmekten vazgeçti.

Duvar Saati, "Anladığım kadarıyla birisi bizim müziğimizi çalıp bir yerlere

hapsetmiş. Bir fikrim var, önce diğer saatlerden bunu yapanı öğrenelim sonra da ülkedeki tüm saatlere haber iletip boykot yapalım. Ne dersiniz buna? Böylece bunu yapan da müziğimizi bize geri vermek zorunda kalır."

Evdeki bütün saatler ona katıldılar. Haberi alan kum saatleri, güneş saatleri, mekanik ve pille işleyen tüm saatler yapılan çağrıya uymakta gecikmedi.

"Ponçinelli'nin bizim için bestelediği Saatlerin Dansı adlı besteyi duymadığımız sürece çalışmayı reddediyoruz," dediler hep birlikte. Sonra da derin bir sessizliğe hüründüler. Ertesi gün insanların çoğu işlerine geç kaldılar, çünkü akşamdan kurdukları saatler bırakın çalmayı, çalışmıyorlardı bile. Meydanları süsleyen büyük ve güzel meydan saatleri de çalışmıyordu. Çocuklar hiçbir hattâ öğretmenler bile okula zamanında gidememişlerdi. Radyo ve televizyon bile saatin kaç olduğunu söyleyemiyordu.

"Sayın izleyiciler, ülkedeki tüm saatler çalışmayı reddettiği için saatin kaç olduğunu bildiremiyoruz, özür

dileriz," diyorlardı.

Şermin uyandığında balerinli masa saatinin sesini duyamadığına şaşırdı. Oysa her gün onu bu güzel saat uyandırırdu. "Bozuldu mu acaba?" diyerek duvar saatine bakmaya gitti ama o da çalışmıyordu. Mutfaktaki saat çalışıyor mu acaba diye mutfığa koştu. Hayır, o saat de durmuştu. Anne ve babasıyla birlikte kol saatlerini kontrol ettiler, hiçbirisi çalışmıyordu. Panik içinde odasına döndü, okula geç kalmıştı galiba ama ne kadar geç olduğunu kestiremiyordu. Balerinli masa saatine bakarken birden saatteki balerinin bir bale figürü yaparak kendisini selamladığını gördü.

"Saatlerin boykotta olduğunu bilmenizi isterim," dedi narin balerin. "Korkarım artık çalışmak istemiyorlar."

"Neden ama?" diye şaşkınlıkla sordu Şermin. "Baksanıza okula geç kaldım. Üstelik bugün dans yarışması var."

Balerin, "Biliyorum küçük kız," dedi üzüntüyle. "Sorun da buradan çıkıyor zaten. Eğer o kadar çok gürültü yapıp Profesör Bilgin'i kızdırmasaydınız o da Ponçinelli'nin Saatlerin Dansı

adlı eserinin ezgisini çalıp bir flüte hapsetmeyecekti. Saatler artık bu ezgiyi duyamayacakları için çok kızıyorlar. Bu yüzden de boykot yapmaya karar verdiler."

Şermin, "Olamaz!" diye haykırdı. "Eğer Saatlerin Dansı'nı Profesör Bilgin çalıp sakladıysa ben yarışmada dansedemem. O kadar da hazırlanmıştım. Ne yapmalı acaba? Profesör Bilgin bugün başka bir kentte bir kongreye katılacaktı. Tamam buldum, ona telefon edip durumu anlatırsam ezgiyi flüte saklamaktan vazgeçer, ben de yarışmaya katılabilirim."

Balerin, "Ülkedeki tüm saatler sizden haber bekliyor, bir şeyler yapın," dedi ve her zamanki pozuna dönerek sustu.

Şermin, "Bakalım Profesör Bilgin buna ne diyecek," diyerek telefonun başına gitti. Profesörün gittiği kentte yapılmakta olan kongrenin bulunduğu yerin telefonunu öğrenmek üzere santralı çevirdi. Santral memurunun öğrettiği şekilde şehirlerarası kodunu, kent kodunu daha sonra da telefon numarasını çevirerek profesörü istedi. Profesör Bilgin küçük kızın onu neden aradığını

anlayamamıştı. Şermin "Profesör Bilgin, Ponçinelli'nin Saatlerin Dansı adlı bestesini flüte sakladığınızı biliyorum. Lütfen onu geri verin!" diye haykırdı kızgınlıkla. "Bu müzik olmadan dansedemem ve bu yüzden de okullararası dans yarışmasına katılamam."

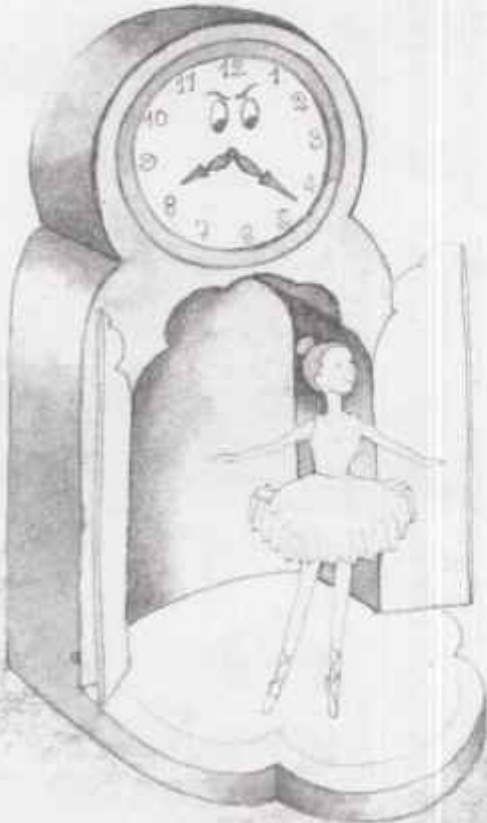
Profesör Bilgin, "Saatlerin Dansı mı? Ha, şimdi anımsadım, peki bunu sana kim söyledi?"

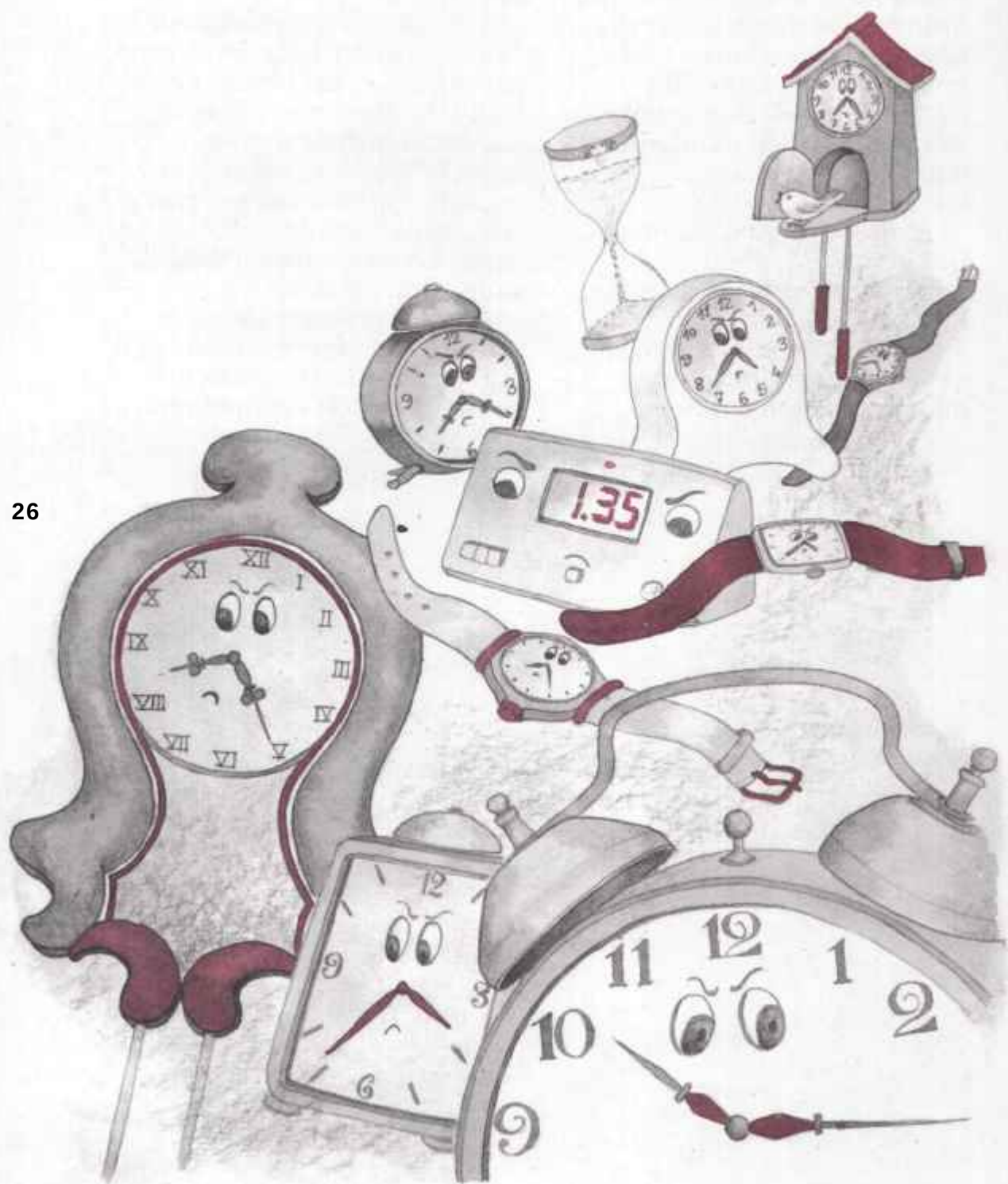
Şermin, "Kim söyleyecek, saatlerin boykotundan haberin yok galiba. Sen

müziklerini geri vermedikçe çalışmayacaklarını söylüyorlar."

Profesör Bilgin çok güldü buna, "Saatlerin çalışmayı red mi ediyorlar, peki bana ne bundan? Benim şimdi işim var lütfen artık rahatsız etme," diyerek telefonu kapadı. "Saatler boykot etmiş, hah, sanki çok önemli," diyerek konferans vereceği kürsüye döndü.

Saatler profesörün müziklerini geri vermeyeceğini öğrenmişlerdi. Bu yüzden boykotu devam ettirme kararı

aldılar. Böylece o gün her şey altüst oldu. Trenler zamanında kalkamadı, fabrikalar çalışmadı, otobüslerin kalkış saatleri birbirine karıştı. Sınıflarda dersler ya çok uzun ya da çok kısa sürdü. Dans yarışmasını iptal edildi.

Profesör Bilgin'in başına gelenler ise hepsinden kötüydü. Konferansını bitirdikten sonra evine dönmek için uçak bulamamıştı. Çünkü saatlerin boykotunu desteklemeye karar veren tüm motorlu ve motorsuz araçlar ve aletler çalışmayı durdurma kararı almışlardı. Bütün ulaşım araçları hareket etmeyi reddediyorlardı. Profesör Bilgin'in o gün mutlaka evine dönmesi gerekiyordu. Büyük buluşunun patentini alacaktı çünkü.

"Bu gidişle buluşum da işe yaramayacak," diye homurdandı. Gözü kolundaki saate kaydı, "Yaptığım saçmalıktı," dedi. "Saatlerin Dansı adlı bestenin saatleri ne kadar mutlu ettiğini bilmiyormuşum meğer. Keşke evde olsaydım da müziği flütten çıkarıp serbest bıraksaydım," diye düşündü.

Profesör Bilgin'in kolundaki saat onun fikir değiştirdiğini

anlamıştı, buna çok sevindi ve hemen diğer saatlere haber ulaştırdı. İşler birden yoluna girmişti, saatlerin hepsi boykottan vazgeçip çalışmaya başladılar. Bunu gören diğer araç ve aletler düzelip normale döndü, Profesör de ilk kalkan uçağa atlayıp oturduğu kente geri döndü. Döner dönmez ilk yaptığı iş Saatlerin Dansı adlı besteyi flütten çıkarıp serbest bırakmak oldu.

Bu işe en çok sevinen saatlerle birlikte Şermin oldu tabii. Okuldaki yarışmada birinci seçildi. Ama artık alt katlarında oturan Profesör Bilgin'i gürültülü müzik çalarak rahatsız etmemeye karalıydı. Gürültü ederse profesörün başka bir buluşla dünyayı tersine döndüreceğinden korkuyordu belki de.

Tepetaklak Bir Masal

Marcello Argilli
Türkçesi: *Ash Özer*

Dünyada insanların baş aşağı yaşadığı bir yer var, bunu anlamak o kadar kolay ki bir kez dünya haritasına bakmak yeter: evet, bakın gördünüz mü? İşte o en, ama en dipte görünen yer, Güney Kutbu.

Tabii normal oradaki insanlar baş aşağı yaşaya yaşaya, her şeyi tersten yapar olmuşlar. Her şeyleri tersmiş, masalları bile. İşte size orada anlatılan o ters masallardan bir tane.

".ödenmez parası malların alınan Yani !olduğunu ters şeyin her burada galiba, Unuttun."

28 : Birden hepsi geldiğinde almasına taksiti ilk penguenin sıra .almışlar buzdolaplarını üzerine bunun de Diğerleri

.penguen demiş ".satıyorum taksitle ,uygun çok da koşulları ödeme zaten Hem .zorundasınız almak onları da yaramasa İşinize .ters şey her burada .galiba Unuttunuz"

.buzdolaplarını istememiş almak kimse için olduğu soğuk orası zaten Ama .istemmiş satmak balıklarına fok ve ayıbalıklarına .penguenlere bulunan fazlaca oralarda buzdolaplarını ve yapmış stoğu buzdolabı bir İyi .gelmiş fikir bir aklına Penguenin .sırada o varmış reklamı buzdolabı bir Televizyonda .görmüş televizyon biri penguenin Kutbu'nda Güney, zamanlar Bir

Nasıl, masal anlaşılmıyor değil mi? Eh, tabii bu ters bir masal, bu nedenle de her şey son sözcükten başlayıp ilk sözcüğe doğru okunur.

KEL KIZ

Yazan: **Güner Ener**

Cem Çocuk Kitapları. 1991.

75 sayfa, Roman

Resimleyen: Şekip Davaz

Kel Kız'la tanışmak ve onun dünyasına girmek güzel şey...

Kitaba konu olan kel kız dedesiyle birlikte büyük bir ormanda yaşamaktadır. Onların en yakın dostu, ormandaki güzel doğa ve içinde yaşayan canlılardır. Kel kız, bildiği her şeyi dedesinden öğrenmiştir. Yaşadığı her şeyde ayrı bir güzellik ve zevk

vardır. Fakat, bu küçük kızın gizli bir derdi vardır. Bakın Güner Ener nasıl anlatıyor bunu:

"Kocaman akıllı gözleri, sıcacık bir gülüşü, becerikli elleri ve kristallerin çınlamasından daha güzel hatta bülbüllerin şakımasından daha büyüleyici bir sesi vardı ama saçları yoktu. Evet, küçük bir "kel kız"dı o."

Güner Ener'in sıcak anlatımıyla, her adımda kel kıza daha çok yaklaşıyorsunuz. Kel kızın derdine ortak oluyorsunuz. Bu küçük kızın yaşadıklarında hem bir gerçek, hem de bir masal havası var. Kel kız, tam bir mutluluk arayışı içinde. Daha sonra bu arayışa, ormandaki bütün hayvanlar ve dedesi de eşlik eder. Bu maceralı ve kararlı arayışın sonucunu, Güner Ener'in sürükleyici anlatımıyla öğrenebileceksiniz...

Tabii Şekip Davaz'ın başarılı resimlerini de unutmamak gerekir.

Kitabın sonunda Güner Ener'in bir sorusuyla karşılaşacaksınız: "Ey benim sevgili okuyucum, şimdi söyler misin bana, küçük kızın bulduğu en güzel, en olumlu şey neydi?" Belki de, bu sorunun cevabını bulmak için "Kel Kız"ın macerasını bir kez daha okuma ihtiyacını duyacaksınız.

Ne dersiniz, bu küçük kızın mutluluk arayışına, onun macerasını okuyarak ortak olalım mı?

Güzel okumalar!

"...Bir gün kel kız ormanın ucuna dek yürümeye karar verdi, ormanın kıyısında koca dağlar yükseliyordu. Tepeleri kar ve beyaz bulutlarla kaplıydı. Bu bulutlar her an kıpırdar, bazen dağlardan uzaklaşır ve bilinmeyen bir yerlere giderlerdi. Ve dağlar hep öyle sağlam ve güçlü kalırdı. Gururla yükselir ve hiç değişmezlerdi.

Kel kız karannı hemen uygulamaya koyuldu ve yola çıktı. Köpeği, kedisi, tavşanlar, sincaplar ve kuşlar onu izliyorlardı. Belki, diye düşünüyordu küçük kız, kimbilir belki bu yüce dağlar bana yardım edebilir. Saatlerce yürüdü ve ormanın kıyısına ulaştı sonunda.

İşte oradaydı görkemli dağlar, gökyüzüne uzanıyorlardı. Ve kıl kız öylesine yakındı ki onlara. Heyecandan soluğu kesildi bir an. Yorgundu ama zaman yitirmek istemedi.

Ellerini ağzının iki yanına koyup haykırdı: "Hey, hey ulu dağlar! Bir derdim var! Ben kelim! Saç istiyorum. Ne olur bana yardım edin." Dağlar sesini yankıladı: "Hey, hey

ulu dağlar! Bir derdim var: Ben kelim! Saç istiyorum. Ne olur bana yardım edin."

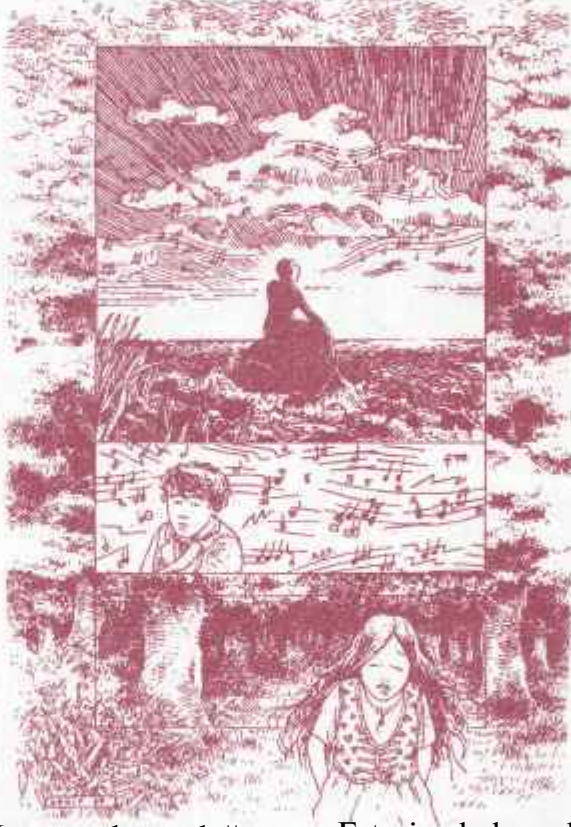
Ağaçların üstünde yaprakları okşayıp kıpırdatan hafif bir esinti vardı. Esinti kel kızın çığlığının yankısını taşıdı, bulutlara götürdü. Bulutların tepesinde yaşayan ihtiyar, Akıllı

Adam bu çığlığı duydu.

İhtiyar, Akıllı Adam'ın bembeyaz, kocaman sakalı ve uzun saçları dalgalandı, bulutlara karıştı. Gözleri acımayla doldu. Düşündü ve gülümsedi. Sonra en büyük bulutlardan iki tanesini uzaklara gönderdi, bildirisini yağmur damlaları olarak iletinler diye. Bu bildirisi bir değiş-to kuşla ilgiliydi.

Ertesi sabah, uykudan kalktığında küçük kız, başını seren ve omuzlarına dökülen ipeksi saçların varlığını duydu. Saçına dokundu; yumuşak ve canlıydı. Bir solukta ırmağa koştu. Evet, parlak, altın saçları vardı.

Artık kel değildi."

BİR SÖZCÜK BİN SÖZCÜK

Hazırlayan: Aslı Özer

SOLDAN SAĞA

1. Dolaşma. Türlü metallerden yapılmış, kopmaya karşı bir direnç gösteren ince uzun nesne. 2. Aynı haklardan yararlanan, aynı düzeyde olan. 3. Bir bölgemizin adı. 4. Maç sonuçları. - İyice yanarak ateş durumuna gelmiş kömür ya da odun parçası. 5. Bir hayvan. - Yemek. - Bir soru. 6. Mana. - Müzikte bir nota. 7. **TERSİ**, Alfabenin son harfinin okunuşu. - **TERSİ**, Türkiye Cumhuriyeti'nin kısa yazılmışı. Küçük bir bitki. 8. *Uçurtma, Neşeli Boyacı, Kafdağının Ardına Yolculuk, Kıskanç Bebekler*, adlı çocuk kitaplarının yazarının soyadı.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Bir cetvel türü. - *Bir Şeftali Bin Şeftali Küçük Kara Balık, Kel Güvercin, Ulduz ve Kargalaradlı* çocuk kitaplarının İranlı yazarının adı. 2. **TERSİ**, *Gülten Dayıoğlu'nun* bir kitabının adı. 3. Riziko sözcüğünün ilk hecesi. - 4. Kırmızıfare'nin ikinci sayısındaki Robenson'un ve ünlü *Otuzbeş Yaş* şiirinin şairinin soyadı. - 5. Çevresi hendek, sur ve kulelerle çevrili derebeyi konağı. - 6. Bir işin yapılması için harcanan beden ve kafa gücü. - 7. Venedik'te yaygın olarak kullanılan iki ucu yukarı kıvrık bir tür kayık. 8. Yemeklere konulan ince yapraklı, güzel kokulu bir bitki.

Çözümü 8. sayıda

YAŞASIN

1992'DE

Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

**ARTIK 2 AYDA BİR
ÇIKIYOR!**

**1992 ABONELİK BEDELİ
6 SAYI = 60.000 TL.**

**YILBAŞINA KADAR
BAŞVURANLARA
VE ESKİ ABONELERE
6 SAYI = 45.000 TL.**

Kırmızıfare

ç o c u k l a r i ç i n e d e b i y a t d e r g i s i

* Abone olmak ya da abone yapmak için derginizin içindeki formu kullanabilirsiniz.

* 3 abone yapan her abonemize "Kırmızıfare" baskılı T- shirt kampanyamız devam etmektedir. Bunun için abone yapmak istediğiniz arkadaşlarınızın ad, soyad, doğum tarihlerini (gün, ay, yıl) ve her biri için yapacağınız ödemenin posta çeki fotokopilerini bize iletmeniz yeterli olacaktır.

MAVİBULUT YAYINLARI * Yeniçarsı Cad. 33/2 Ferah Ap. D.4
80060 Galatasaray İstanbul Tel: 152 63 75 Faks: 152 63 76

CAN

YAYINLARI

Çocuk Kitapları

DİKKAT! Posta ödemeli gönderemiyoruz.
İstenilen kitapların tutarı kadar posta pulu
gönderebilirsiniz.

♥ CAN
YAYINLARI

Babiâli cad. No: 19, Kat: 2
Cağaloğlu / İSTANBUL
☎ 528 61 13 - 513 51 88

KÜÇÜK PITIRCIK/ Sempé-Gosciny.....	10.000
PITIRCIK'IN BİŞİKLETİ/ Sempé-Gosciny.....	10.000
PITIRCIK FUTBOLCU/Sempé-Gosciny.....	10.000
PITIRCIK TATİLDE/Sempé-Gosciny.....	10.000
PITIRCIK KAMPTA/ Sempé-Gosciny.....	10.000
PITIRCIK SATRAŇ OYNUYOR/ Sempé-Gosciny.....	10.000
PITIRCIK PAZARA GİDİYOR/ Sempé-Gosciny.....	10.000
PITIRCIK'A BİR ÖPÜCÜK/Sempé-Gosciny.....	10.000
BEN DE ÇOCUKTUM/Aziz Nesin.....	11.000
LA FONTAINE-MASALLAR/ Orhan Veli.....	8.000
BEYAZ YELE/Rene Guilloit.....	11.000
KIRMIZI BALON/Lamorissey/ Erdal Öz.....	9.000
ALÇACIKTAN KAR YAĞAR/Erdal Öz.....	10.000
PİPPIUZUNÇORAP ISSİZ KÖŞKTE/Astrid Lindgren.....	10.000
PİPPI UZUNÇORAP KORSAN/Astrid Lindgren.....	10.000
PİPPI CİNCİN ADASINDA/ Astrid Lindgren.....	10.000
ŞAMATALI KÖY/ Astrid Lindgren.....	9.000
FEDOR AMCA/ Uspenski.....	10.000
GULLIVER'İN GEZİLERİ/Swift-Erich Kastner.....	10.000
PALAVRACI BARON/ Swift-Erich Kastner.....	9.000
AÇIKGÖZ BUDALALAR/ Swift-Erich Kastner.....	10.000
HAYVANLAR TOPLANTISI/ Swift-Erich Kastner.....	9.000
KÜÇÜK HAFİYELER/Swift-Erich Kastner.....	12.000
UÇAN SINIF/Swift-Erich Kastner.....	10.000
GÜLİBİK/Çetin Öner.....	8.000
KARGALAR KARA DEĞİLDİ/Çetin Öner.....	8.000
MAVİ KUŞU GÖREN VAR MI/ Çetin Öner.....	9.000
PORTAKAL/ Çetin Öner.....	8.000
İLYADA/ Homeros.....	11.000
ODİSSEYA/ Homeros.....	12.000
GÜNEŞE VURAN ÇOCUK/ İhmal Amca.....	10.000
ŞEYTAN UÇURTMASI/ İhmal Amca.....	10.000
KİBRİTÇİ KIZ/Andersen.....	10.000
YAVRU KAYIK/ Zeyyat Selimoğlu.....	8.000
MARTILAR ADASI/Zeyyat Selimoglu.....	12.000
KAR TANESİ/Süleyman Bulut.....	9.000
SARITAY/ Süleyman Bulut.....	10.000
KUGULARIN TÜRKÜSÜ/ Marcel Aymé.....	9.000
SULUBOYA KUTULARI/ Marcel Aymé.....	9.000
NUHUN GEMİSİ/ Marcel Aymé.....	9.000
YAĞMUR YAĞDIRAN KEDİ/ Marcel Aymé.....	9.000
GILGAMIŞ/Ahmet Köklügiller.....	11.000
ŞİŞKOLARLA SISKALAR/ Andre Maurois.....	10.000
YEŞİL PARMAKLI ÇOCUK/ Maurice Druon.....	10.000
TAŞ HEYKEL/ Paul Biegel.....	9.000
KÜÇÜK İZO MİZO/Angel Karaliyev.....	9.000
ELLERİNDEN ÖPERİM / Angel Karaliyev.....	9.000
ALAGÜN ÇOCUKLARI / Nezihe Meriç.....	9.000
ŞEYTANIN ALTINLARI/Ülkü Tamer.....	9.000
AFACANLARIN ŞENLİĞİ / Mihalkov.....	9.000
ŞU BABAMIN İŞLERİ /Carlos Blossan.....	14.000
ÇARLI'NIN BÜYÜK CAM ASANSÖRÜ/Roald Dahl.....	14.000
DEFİNE ADASINA DÖNÜŞ / John Connell.....	11.000
ŞİHİRBAZ OZ/Lyman Frank Baum.....	15.000
KÜÇÜK PRENS/SaintExupéry.....	11.000
TÜRK HAYVAN MASALLARI/ Erdoğan Tokmakçıoğlu.....	8.000
PİNOKYO/Carlo Collodi.....	20.000
AYŞE'NİN MÜZİK KİTABI/ Leylâ Pamir.....	16.000